

EGLUTĖ

GEGUŽĖ

1995

MAY

Vol. 46 / Nr. 5

EGLUTĖ

GEGUŽĖ / MAY / 1995 Vol. 46 Nr. 5

TURINYS

1	MAMYTĖ, Vytė Nemunėlis
2	SEK MAŅ PASAKĄ
8	NAŠLAITĖS GEGUŽIS, D. Lipčiūtė–Augienė
9	VYTURYS, Kazys Papečkys
11	ŽIEDELIS MAMYTEI, Kotrina Grigaitytė
12	AR ŽINAI? N. N.
16	MOTINA MARIJA, kun. E. Rinkevičius
17	DIEVO DRAUGAI
23	LOPŠINĖ, A. Matutis
24	RAŠOM IR PIEŠIAM
28	KAČIUKO MAMYTĖ, Rima Pakalnytė
29	GALVOSŪKIAI
31	JUOKAI
33	PATARLĖS IR MĮSLĖS

KITAS ILIUSTRACIJAS PIEŠĖ:

SKYRIŲ VINJETĖS:

*Zitos Sodeikienės ir
F. Vaitiekūnienės*

*Winslow Pinney Pels – 2,3,4,5,6,7
Kazys Veselka – 26*

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata — 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus — 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13154 Sparrow Ct., Lockport, IL 60441

Vyr. redaktorė (editor) — Nijolė Nausėdienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

KOREKTORĖ: Regina Kučienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

APDAILA, LAUŽYMAS: KOVAS Publishing, Cicero, IL

LIETUVIŠKAS RAIDYNAS: Jonas Boguta

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly, except July and August. Yearly subscription \$15, single copy \$1.50; to Lithuania and other countries, \$20 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441.

Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

MAMYTĖ

Įyte

Nemunėlis

Kas paleido kaip marga drugelį
Mane žemės žieduos paskraidyti,
Kas pasaulin nežinomą kelią
Man parodė? — Mamytė, mamytė!

Kas per dien su manim nepailsus
Bėgo, bėgo kaip laimės saulytė,
Per svajonių ir pasakų tiltus
Auksinius? — Tai mamytė, mamytė!

Kas šiltais patalėliais paklojo
Man sapnų, tų gražių, lovytę?
Kas, kaip angelas sargas, rymojo
Per naktis prie manęs? — Tai mamytė!

AKMENS SRIUBA

Pagal Ann McGovern knygą, parašė N. Nausėdienė

Keliu keliavo jaunas vyrukas. Jis ėjo iš labai toli. Jam teko keliauti laukais ir miškais. Jautėsi labai pavargęs, o dar daugiau, kad jau kelias dienas nieko nebuvo valgęs. Jam darėsi vis sunkiau eiti. Eidamas tik ir galvojo apie duoną nors sudžiūvusį griežinėlių, apie pieno puodelį ar bent pupų dubenėlį. Jo visos mintys tik ir sukosi apie kokį nors maistą.

Staiga tolumoje pamatė didelį namą. Vaikinui net akys nušvito.

— Koks gražus namas, — pasakė jis sau. — Ten tikrai bus užtektinai maisto. Žmonės ir mane pavalgydins.

Jis atsargiai pabeldė į duris. Sena moteriškė pravėrė durų langelį ir nužvelgė vaikina.

– Geroji moteriške, – nedrąsiai pasakė jai vaikinai, – aš esu labai alkanas. Ar negalėčiau gauti ką nors užvalgyti? Jau kelias dienas nesu nieko turėjęs burnoje. Jaučiuosi labai nusilpęs.

Senoji moteriškė piktai jam atkirto:

– Aš neturiu jokio maisto namuose. Neturiu jokių daržovių darže. Aš nieko tau negaliu padėti ir nieko tau neduosiu.

Ji nenorėjo su vaikinai daugiau kalbėti ir ruošėsi uždaryti durų langelį. Vaikinai suprato, kad senutė buvo labai šykšti moteris. Jis nutarė gudrumu ją paveikti.

– Palauk, – pasakė jai vaikinai. – Jeigu nieko neturi ką duoti man valgyti, tai gal tu gali man duoti bent akmenį?

– Akmenį! – sušuko nustebusi senutė. – Ką tu darysi su akmeniu? Tu negali akmens valgyti?

– O, – pasakė jaunuolis. – Aš iš akmens galiu išvirti sriubą. Senutei labai parūpo kaip jis iš akmens gali išvirti sriubą. Tą ir ji norėtų išmokti. Juk toks negirdėtas dalykas!

– Ant kelio mėtosi pilna akmenų, prisirink jų kiek tau reikia.

Vaikinas peržvelgė akmenis ir išsirinko vieną apskritą, pilką akmenį.

– Iš šito akmens išeis puiki sriuba, – pasakė jis senutei.

Senutė taip norėjo išmokti virti iš akmens sriubą, kad ji pakvietė vaikina į vidų ir paklausė ko jam reikia sriubai virti.

– Duok man tik puodą su vandeniu, – pasakė jai vaikinai.

Senutė pripylė puodą vandens. Vaikinas įmetė į jį akmenį ir puodą uždėjo ant ugnies.

Netrukus vanduo su akmeniu pradėjo virti. Jau ir vanduo ėmė burbuliuoti. Senutė stovėjo ir žiūrėjo, kaip ta akmens sriuba verda. Ji jau ėmė nekantrauti ir vis klausinėti, kada ta sriuba bus gatava.

– Mes turime palaukti, kol tas akmuo suvirs į sriubą, – paaiškino jai jaunuolis.

O vanduo vis labiau kunkuliavo ir virė.

Senutei atsibodo laukti. Taip jau ilgai virė tas vanduo. Ji vėl ėmė klausinėti vaikina, kada pagaliau sriuba išvirs?

– Jeigu įdėtume svogūnų, tai sriuba greičiau išvirtų, – pasakė jai vaikinai.

Senutei taip rūpėjo ta sriuba, kad ji nubėgusi atnešė ir padavė jam svogūnų. Vaikinas sumetė svogūnus į sriubą ir vėl toliau verda. Senutė vėl nerimsta, kad per ilgai verda. Jai taip norisi paragauti tos sriubos.

– Jau ji gardžiai kvepia, – pasakė senutė. – Ar ji dar negatava?

– Ne. Ji dar neišvirusi, – atsakė jai vaikinai, – bet jei tu nori, kad ji greičiau išvirtų, tai reiktų dar pridėti morkų.

Senutė nubėgusi į daržą prirovė morkų ir atnešė vaikinui. Jis jas gražiai nuplovė, supjaustė ir sumetė į sriubą.

Sriuba vėl toliau sau verda. Vanduo kunkuliuoja ir jau skleidžia švelnų aromatą. Senutė tik uosto ir jau jai seilės bėga.

— Kilk, vyturėli, artojo linksmintojau, į padangę ir čirenk, guosk vienišą artoją, sunkų darbą dirbantį. Nuo ankstauro ryto lig vėlaus vakaro lydėk jį linksma giesme, kol bus baigti pavasario darbai ir niekados tu netūpk medin, ir nekrauk sau lizdo medžio šakelėje, o visados mylėk žemę, artojo maitintoją ir savo motiną. Ant žemės tu ilsėkis, suk gūžtelę, augink vaikus, ieškok sau maisto.

O artojas, išgirdęs vyturio giesmelę sustoja, ranka nužeria nuo kaktos prakaitą ir, atsidusęs, sako:

— Dėkui Dievui, turint tokį linksmintoją, man bus lengviau dirbti.

Žodžiai

gležnos — minkštos, suglebusios

arklas — senovinis įrankis žemei arti

grumstelis — sudžiūvęs žemės gabalėlis

gūžtelė — vieta, kur paukštelis peri

žiemkenčiai — žieminiai javai

Kotryna Grigaitytė

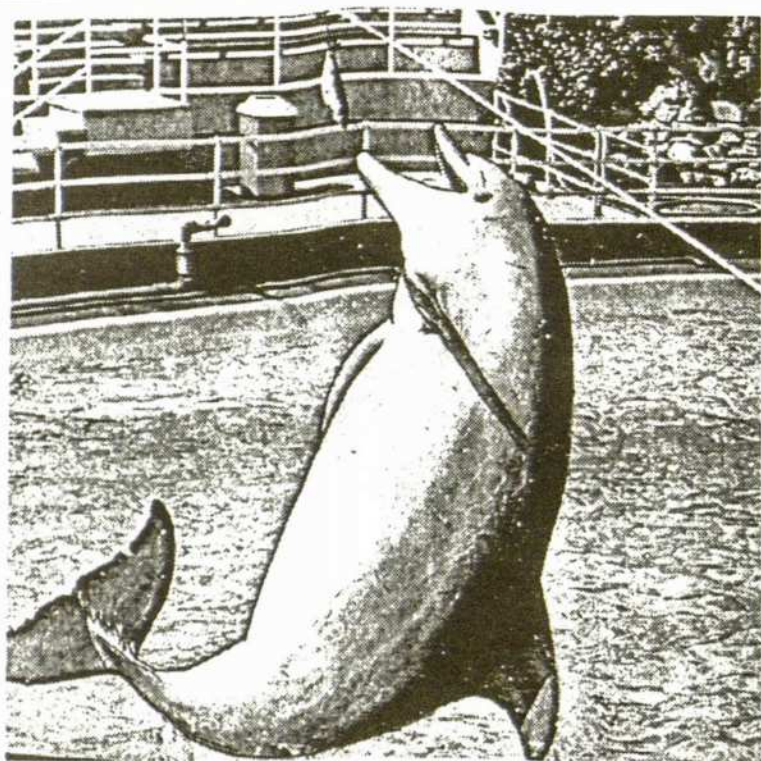
Nors, Mamyte, tau suskinčiau
Daug puikiausių žiedų,
Tau brangesnė ramunėlė
Lietuvos gimtų laukų.

Platūs vandenys užstoja,
Jos pasiekti negaliu,
Tai Tave papuošiu šiandien
Tyru meilės žodeliu.

Tas žiedelis man širdutėj
Niekad niekad nenuvys,
Ar kaitri žėrės saulutė,
Ar šalta ateis naktis...

ar žinai?

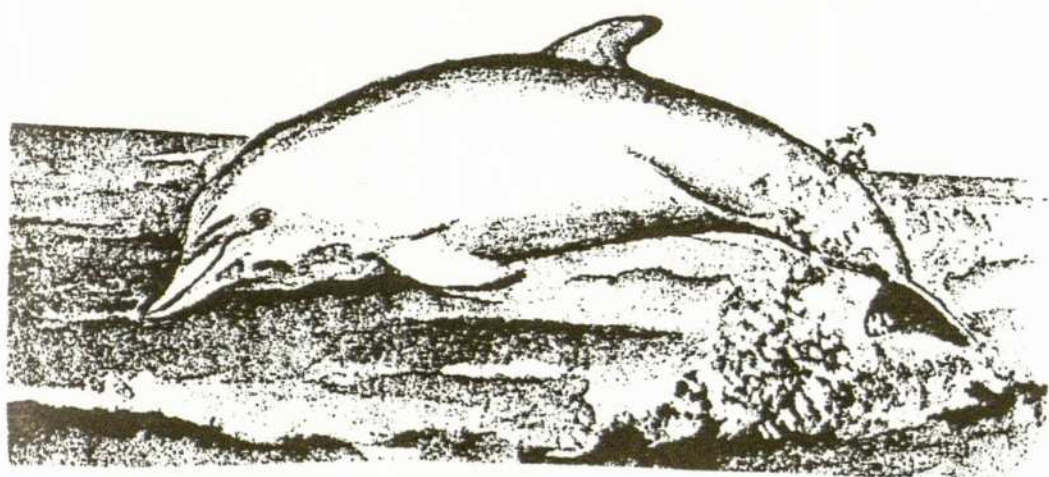

DELFINAI

Iš knygos "Mammals of the sea". Vertė N. Nausėdienė

Nuo pačių seniausių laikų yra pasakojamos įvairios istorijos ir legendos apie delfinus. Senovės graikai ir romėnai tikėjo, kad delfinus globoja pats dievas Apollo. Jūrininkai galvojo, kad jei delfinai pasirodo jūroje, plaukioja apie jų laivus, tai jūra bus rami ir, kad jie pranašauja jiems ramią jūrą ir gražų orą.

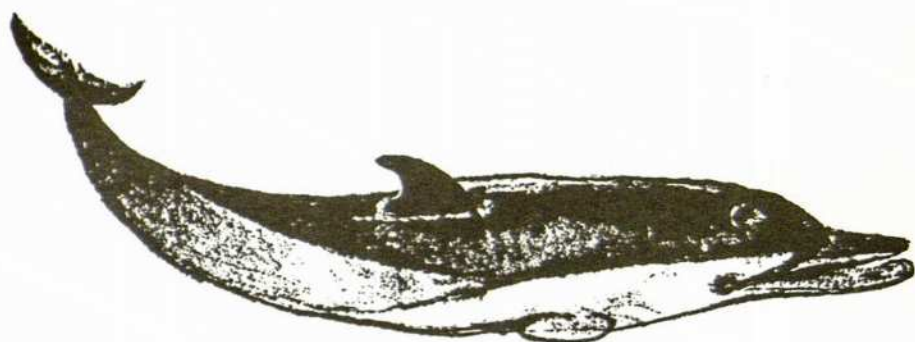
Apie šiuos jūrų žinduolius yra sukurta gražiausių istorijų. Jau nuo seniausių laikų yra pastebėta, kad delfinai pasižymi draugiškumu ir yra labai protingi. Senovės Romos rašytojas Plinijus rašė apie vieną berniuką, kuris buvo artimai susidraugavęs su delfinu. Jis pasakojo, kad delfinas kiekvieną dieną tą berniuką ant savo nugaros per jūrą nunešdavo į mokyklą. Naujosios Zelandijos gyventojai prisimena delfiną, vardu Pelorus Jack, kuris pasitikdavo kiekvieną atplaukiantį laivą į jų salas ir padė-

davo pasiekti jiems uostą. Šis delfinas neoficialiai buvo pramin-tas "pilotu" ir jis taip tarnavo jūrininkams apie trisdešimt metų. Jis dingo be žinios 1912m. ir nuo tada Naujosios Zelandijos valdžia paskelbė įstatymą delfinų apsaugai.

Netgi ir šiais laikais yra kartojamos tokios panašios is-torijos apie delfinus. Pasakoja, kaip delfinai padeda jūreiviams pasiekti uostus ir kaip jie išgelbsti plaukikus nuo ryklių. Pradžioje mokslininkai ne labai kreipė didelę dėmesį į visus tokius pasakojimus, jie galvojo, kad žmonės tik perdeda visas is-torijas ir jos nėra tikros. Tiktai kai jie patys pradėjo studijuoti

delfinus, tai vis daugiau ir daugiau pamatė, kad delfinai yra labai protingi sutvėrimai. Kai kurie mokslininkai netgi juos laiko pačiais protingiausiais sutvėrimais visoje mūsų planetoje.

Atrodo neįtikėtina, kad toks sutvėrimas, panašus į žuvį ir gyvenantis vandenyje, galėtų būti toks protingas. Delfinai priskiriami banginių šeimai. Nors jie visą laiką gyvena vandenyje : ten jie valgo, miega ir vaikus peri, tačiau delfinai kvėpuoja oru, jie karts nuo karto išplaukia į paviršių, kad galėtų atsikvėpti. Patelės savo jaunikius maitina motinos pienu, todėl delfinai yra priskiriami žinduolių šeimos grupei.

Yra priskaičiuojama net iki 50 įvairių rūšių delfinų. Vieni iš jų yra plėšrūs, o kiti minta žuvimis ir moliuskais. Delfinai yra palyginti trumpos galvos, gana smailaus snukio, turi aukštą nugaros peleką ir daug kūgiškų dantų. Kūnas aptakus ir pritaikytas greitam plaukiojimui. Jie yra geros orientacijos ir okeanamariuose lengvai išdresiruojami.

Mokslininkai taip pat atrado, kad delfinai skleidžia tam tikrus garsus. Panašius garsus turi ir šikšnosparniai. Tie garsai jiems padeda susirasti grobį ir priešą. Paprasta žmogaus ausis šių garsų visiškai negali girdėti. Delfinai skleidžia įvairius garsus: pliaukštelėjimo, cypimo, švilpimo ir lojimo. Mokslininkai užregistravo jų garsus ir jų "kalbas". Kai viena pora delfinų siunčia tuos garsus, tai kita – jų klausosi. Tada kiti jiems "kalba" ir, rodos, kad dabar jau pirmoji pora jų klausosi.

Jeigu kuris iš delfinų yra pavojuje, jis pasiunčia kitiems delfinams pavojaus signalus ir tie atplaukia jo gelbėti. Taip pat, jeigu delfinas būna sužeistas ir negali pats plaukti, tai kiti grupės nariai padeda jam plaukti ir kas minutę iškelia jį į paviršių, kad jis galėtų įkvėpti oro. Tarp delfinų grupių yra ir "gailestingųjų seserų", kurios padeda patelei gimdymo metu.

Kaip nekeista, bet mokslininkai pastebėjo, kad delfinai yra ant tiek protingi, kad atrodo, jog jie sugeba suprasti žmonių kalbą. Jie labai greitai pagauna žmonių komandas. Todėl delfinus lengva išmokyti kaip šokti per ratą, pagauti snukiu kamuolį, šokinėti ir įvairius žaidimus žaisti. Taip pat delfinus galima išmokyti pakartoti keletą žodžių. Ir net manoma, kad jie supranta tų žodžių reikšmes. Mokslininkams tai yra labai įdomi studija.

Netgi laukiniai delfinai yra labai draugiški žmonėms. Jie labai lengvai leidžiasi būti prijauginami. Labai mėgsta būti glostomi, rodому jiems dėmesiu ir labai prisiriša prie savo prižiūrėtojų.

Delfinai gyvena Atlanto ir Ramiajame vandenyne. Jie gyvena švariose vandenyse ir net upėse. Juos randame prie pietų Azijos ir Pietų Amerikos vandenų. Atplaukia delfinai net ir į Baltijos jūrą.

Delfinų didžiausias priešas yra jų pačių šeimos giminė – plėšrusis banginis. Jis gali visą delfiną iš karto praryti.

ŽODŽIAI

Aptakus – apvalas, apskritas

Okeanomariumas – speciali vandens gyvūnams lakyti vieta

Pelekai – žuvies plauksmuo, nugaros, uodegos

Motina Marija

Kun. Edmundas Rinkevičius

Skaisti Tu kaip žydras pavasario rytas
Rytų tolimoji dukra.
Tau lenkiasi žemė, žiedais nusagstyta,
Tau gieda visa Lietuva.

Ant Motinos rankų laikai visą žemę,
Kaip mirusį kūną Sūnaus.
Sušildyk ją meile, kuri dar rusena,
Ir ji suliepsnos lyg dangaus.

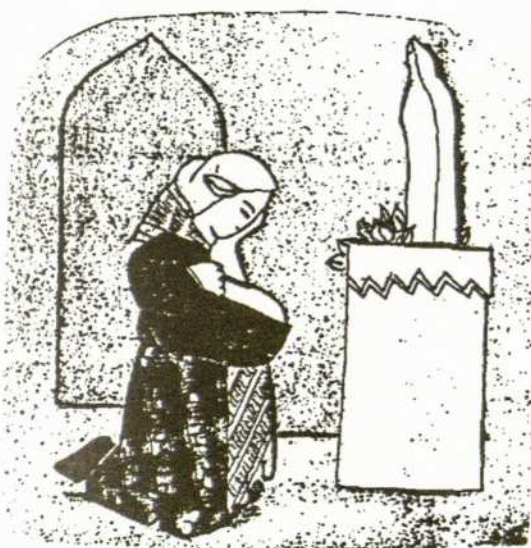
Skaisti Tu kaip žydras pavasario rytas
Rytų tolimoji dukra.
Tau lenkias Tėvynė, skausmų iškankinta,
Tau meldžias rūtų Lietuva.

Marijos Vaikai

Vakare mamytė prisėdo prie Onutės lovelės. Dukrelė tyliai paprašė:

— Mamyte, papasakok.

Mama susimąstė, paskui prašneko:

— Kai tavo broliukas buvo dar mažas, jis sunkiai susirgo. Gydytojai tvirtino, kad nepasveiks. Bet aš nenustojau vilties. Suvyniojau į šiltą antklodę

ir nunešiau į bažnyčią paaukoti Marijai. Žinoma, kad Marija ypač rūpinasi ir globoja jai paaukottus vaikus. Atsiklaupiau prie Dievo Motinos altoriaus ir taip meldžiausi: "Dievo Motinėle, štai mano vaikelis. Jis sunkiai

– Ar ji dar neišvirusi? – vėl ji klausinėja. – Keista sriuba iš akmens, – pati sau kartoja senutė.

– Ji dar greičiau išvirtų, jei mes į ją įmestume porą jautienos kaulų, – pasakė jai vaikinai.

Senutei taip rūpėjo toji sriuba, kad jai jau nebuvo gaila nei kaulų. Nubėgusi į sandėliuką atnešė jam kaulų. Sriuba ir toliau

sau virė ir dar gardžiau ėmė kvėpėti. O senutė jau pati ėmė klausinėti vaikiną ko dar reikėtų tai sriubai, kad tik ji greičiau išvirtų. Taip vaikinai iš senutės išsiprašė kruopų, druskos, pipirų, sviesto ir bulvių. Sriuba ir toliau sau virė ir dar gardžiau kvėpėjo. Senutė uostė kvapus ir kraipė galvą:

– Kas galėtų patikėti, kad tai akmens sriuba taip gardžiai kvapia! Čia tiesiog karališki kvapai!

– Taip, tokią sriubą tik karaliai galėtų valgyti, – pasakė jai vaikinai. Dabar jau ji gatava ir mes galime ją valgyti.

Palauk!- pasakė jam senutė.- Jei tokią sriubą gali valgyti karalius, tai ir mes ją valgysime karališkai.

Senutė nubėgo į indaują, atnešė geriausias lėkštes, padengė gražia staltiese stalą, padėjo sidabrinius šaukštus ir, žinoma, viduryje stalo pastatė didžiulį pusdubenį su “akmens” sriuba.

Senutė valgė ir atsistebėti negalėjo. Koks sriubos gardumas! Ir išvirta iš akmens!

Vaikinas prisivalgė sau iki soties. Paskui jis išsiėmė akmenį iš sriubos ir įsidėjo į savo krepšelį.

- Kam tu pasiėmei tą akmenį?- paklausė senutė

- Tas akmuo dar nėra pilnai suviręs. Aš jį vėl dar kur nors išvirsiu kitą dieną. O jei tu norėsi virti akmens sriubą, tai pati susirasi kitą ant kelio, – atsakė jai vaikinai.

Vaikinas padėkojo senutei ir atsisveikinęs, išėjo.

Jis ėjo toliau savo keliu. Jautėsi laimingas, prisivalgęs buvo iki soties skanios sriubos ir galvojo, kad gal kitą dieną jis ir vėl galės kam nors išvirti skanios “akmens” sriubos.

ŽODŽIAI

Griežinėlis — plona riekė

Kunkuliavo — virė, burbuliavo

Šykšti — nenorinti duoti

Aromatas — kvapas

Soties — pilnai prisivalgęs

Našlaitės

GEGUŽIS

Danutė Lipčiūtė - Augienė

Į tavo glėbį, mano Mama,
Parbėgt norėčiau pailsėt.
Žieduos pavasaris jau šlama,
Tavęs vienos tik negirdėt.

Pabudus ieškau Tavo šypsnio
Ir rankų kryžiaus ant kaktos.
Kas laimintų mane iš ryto
Kelionėn saulėtos dienos?

Tušti namai ir kiemas tuščias –
Neateini supint kasų...
Sapnuosiu aš baltam gegužy,
Kokia brangi esi man Tu... –

Vyturėlis

Kazys Papečkys

Kadaise Senelis Dievas vaikščiojo po žemę ir stebėjo, kaip žmonės gyvena.

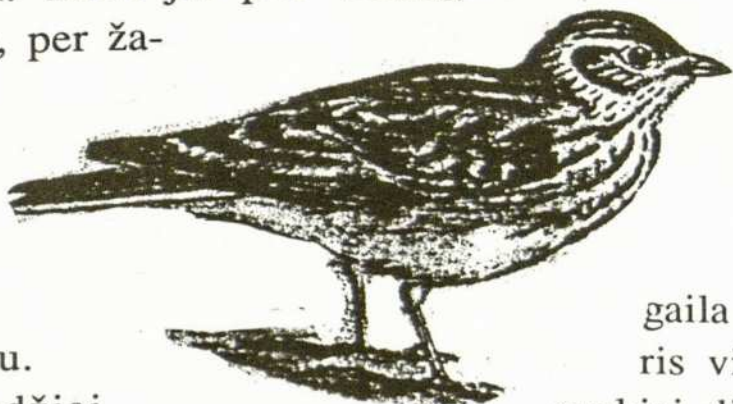
Kartą pavasarį Senelis atėjo Lietuvon. Eina jis per pilkus kalnelius, per ža-

lius miškus, per plačiąsias lygumas ir džiaugiasi savo sukurtojo pasaulio grožiu.

Štai čia medžiai pumpurus krauna, o antai žiemkenčiai stiebiasi, saulės spindulius gauda, ir gležnos žolytės iš po pilkos žemės savo žalias galvytes kaišioja.

Toliau eidamas Senelis pamato artoją, sunkiai žemę ariantį. Sustoja Senelis ir žiūri į artoją, kuris basas garuojančia žeme paskui arklą eina. Menkas arklys šniokšdamas tempia ark-

lą. Artojui jo gaila ir jis jam padeda — už rankenų stumia arklą, stumia iš visų jėgų, o prakaito lašai kaip pupos nuo kaktos krenta ant šviežios žemės.

Seneliui gaila artojo, kuris vienišas taip sunkiai dirba. Ir Se-

nelis, kažką sumanęs, staiga sujunda ir nuskuba paskui artoją. Jis randa vagoje pilką žemės grumstelį, ant kurio tik ką buvo nukritęs didelis artojo prakaito lašas. Jis pakelia jį nuo žemės ir stipriai saujoje suspaudžia. O kai atlenkia pirštus, tai nuo delno pakyla kaip grumstelis paukščiukas besišypsančiomis akimis ir sako:

serga. Atiduodu jį Tau. Jei nori, išgydyk jį. O jei Dievas nori, kad jis mirtų, globok jį mirties valandą". Antanukas pasveiko, o aš jį pamokiau mylėti savo dangiškąją motiną Mariją.

— Mamyte, o tu manęs nepaaukojai Marijai?

— Paaukojau, kai tave vežė krikštyti.

— Tai aš irgi Marijos?

— Taip. Tu esi Marijos vaikas.

Onutė apsidžiaugė, kad ir ji, ir jos broliukas yra Marijos vaikai. Antanukas žino kaip pradžiuginti savo motiną Mariją, o ji apie tai niekados nepagalvojo.

— Mamyte, kodėl man anksčiau apie tai nepasakei?

— Sakiau, vaikeli. Raginau ir tave mylėti Mariją, mokiau, kaip ją pradžiuginti, bet tu buvai labai išsiblaškiusi, matyt, pamiršai ... Labanakt, dukrele!

Pabučiavusi Onutę mamytę tyliai nuėjo.

Kitą rytą Onutę prisiminė, ką jai pasakojo mamytė. Ją džiugino ir jaudino mintis, kad ji Marijos vaikas, bet buvo gėda, kad iki šiol tokia negera buvo. Onutę pasiryžo paklausti broliuką, ką jis daro, kad patiktų Marijai. Suradusi tinkamą momentą, užkalbino brolių.

— Antanai, ar tu žinai paslaptį?

— Kokią?

— Mes abu esame Marijos vaikai.

— Tai aš seniai žinau.

— O aš tik vakar sužinojau ... Sakyk, ar tu labai myli Mariją?

Berniukas šypsojosi, jo veidelis švietė.

— Kodėl tu klausai?

— Aš noriu žinoti, kaip tu ją myli?

— Onute, ar tu mokėsi laikyti paslaptį? — pagalvojęs paklausė Antanukas sesutę.

Mergaitė linktelėjo galvą. Jos žvilgsnis buvo toks nuoširdus, kad Antanukui neliko jokių abejonių.

Atsisėdęs arčiau ir paėmęs sesers ranką, tyliai, kiek varžydamasis, Antanukas pradėjo kalbėti.

— Tu mane klausai ar aš myliu Mariją? Tai galėtų pasakyti tik ji pati. Aš galiu tik pasakyti, kaip stengiuosi ją mylėti. Savo širdyje aš turiu pasidaręs altorių. Ant jo nuolatos dega žvakės, žydi gėlės.

Onutė nieko nesuprato, tik žiūrėjo nustebusi. Broliui teko viską paaiškinti.

— Žvakės — tai mano maldos Marijai.

— Bet, kai tu būni mokykloje, nesimeldi. Tada tavo žvakės nedega.

— Dega. Aš ir mokykloje meldžiuosi, bet trumpai. Pasakau Marijai, kad ją myliu, sveikinu, puošiu ją.

— O kur gauni gėlių?

— Priskinu.

— Darželyje?

— Ne ... Hm...

Kaip čia tau paaiškinti? Gėlės — tai aukos. Pavyzdžiui, gaunu saldainį, bet nevalgau jo, kam nors atiduodu. Tai ir bus gėlė. Arba noriu išbėgti į lauką, bet

pamokos neparuoštos. Tada, norėdamas pradžiuginti Mariją, paaukoju jai šį norą ir mokausi. Vėl viena gėlė ... Ar supranti?

— Taip ... Ir aš pabandyčiau.

Po kiek laiko Onutė pasiteiravo:

— Antanai, ar tu daug gėlių per dieną priskini Marijai? Man nesiseka. Aš vis pamirštu ...

— Man ir taip buvo, bet aš paprašiau savo Angelą Sargą, kad man primintų. Ir tu taip padaryk. Onutė buvo labai įpratusi išdykauti per pamokas: tai suolo draugę baksnoja, tai atsisukusi ką nors savo draugams pasako, tai kojas ant suolo susikelia, tai jomis mastaguoja. Jai buvo labai sunku ramiai sėdėti ir atidžiai klausytis mokytojos aiškinimų.

Sukaupusi visas jėgas ir paprašiusi Angelo Sargo pagalbos, Onutė išmoko ramiai sėdėti klasėje, atidžiai klausytis, o tada ir mokytis pradėjo žymiai geriau, nes viską suprato.

Kartą, sutikusi Onutės motiną, mokytoja pasidžiaugė:

— Jūsų dukrelė labai pasikeitė: per pamokas rami, paklausta visada gerai atsakinėja. Sakyt, kas ją paveikė?

Mamai buvo malonu, kad jos dukrelę giria, bet ir ji

nežinojo, kodėl Onutė tokia gera pasidarė. Tik ji patvirtino, kad ji ir namuose daug darbštesnė, klusnesnė.

Vakare, kaip paprastai, atsisėdusi prie Onutės lovos mama jai papasakojo, ką girdėjo iš mokytojos.

Onutė šypsojosi ir tylėjo.

— Pasakyk man, vaikeli, kaip tu tokia gera tapai? — pasidomėjo mama.

Onutė pažvelgė į ją ir tyliai sušnabždėjo:

— Marija ...

Motina viską suprato ir daugiau nebeklausinėjo.

TAVO ŠVENTĖ

Žydi tulpės, narcizai daržely,
Saulė šildo, lietus prausia jas.
Tavo šventei suskinsim puokštelę —
Tegu linksma Tau bus širdyje.

Tarp žiedų tu regėsi vaikystę,
Juk pavasaris žalias — tai mes.
Saulėn stiebiame, norim pražysti —
Tegu džiaugiasi tėtis, mama.

LOPŠINIAI

A. Matutis

Raudonuoja debesėliai
Už rasoto miško,
Sidabriniai žiburėliai
Languose sutvisko.

Skęsta, leidžiasi saulytė
Į pušyną tankų.
Mik , sūneli, mažyti,
Ant mamytės rankų.

Ant pievelių baltas rūkas
Tyliai nusileido.
Raudonskruostis spinduliukas
Žaidžia tau ant veido.

RAŠO KANADOS LIETUVIŲ
KALBOS KURSŲ
STUDENTAI

Tema: *Kas aš esu?*

*M*ano vardas yra Ievutė Godelytė. Aš esu 15 metų. Lankau lietuvišką mokyklą antradieniais, kurioje ne tik rašau ir skaitau lietuviškai, bet turiu progos pabendrauti su draugais. Šeštadieniais aš su malonumu važiuoju į lietuvišką šeštadieninę mokyklą ir padedu mokytojoms. Tai man yra labai gera praktika, nes žadu pati būti mokytoja. Man patinka vaidinti ir deklamuoti. Priklausau gimnazijos irklavimo komandai. Šoku lietuviškų tautinių šokių grupėje. Šokdama tautinius šokius, jaučiuosi geresnė lietuvaitė. Aš mėgstu ir dainuoti. Vertinu savo draugus ir mėgstu su jais linksmintis.

Ievutė Godelytė

Mano vardas yra Erika Čerškutė. Mano tėveliai parinko šį vardą, nes jis skamba gražiai lietuviškai ir angliškai. Mano tėvelio

vardas yra Andrius, o mamytės – Irena. Lankau baleto, džiazą ir pianino pamokas. Šiais metais pradėjau antradieniais lankyti aukštesnius lietuviškus kursus. Labai stengiuosi išmokti gražiai skaityti ir rašyti lietuviškai. Mano mėgiamiausia pamoka mokykloje yra menas, nes labai mėgstu tapyti ir paišyti. Dar šiais metais pradėjau žaisti ledo ritulį ir priklausau tinklinio komandai.

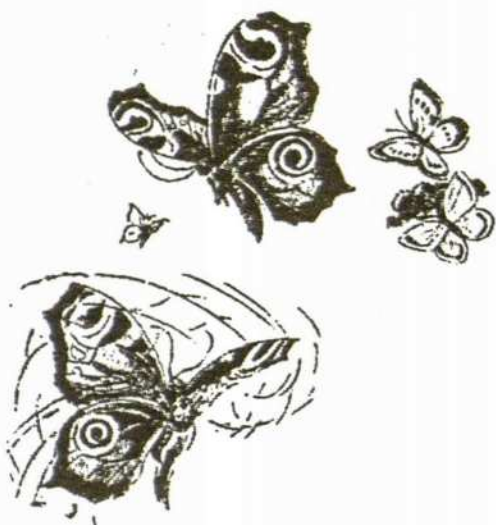
1993 metų rudenį mūsų visa šeima lankėsi Lietuvoje ir man paliko labai gilų įspūdį. Buvau sužavėta Lietuvos bažnyčiomis. Mes aplankėme Vilniaus filharmonijos pastatą. Buvo labai malonu aplankyti savo senelių žemę ir susipažinti su visais giminėmis. Mano sesutė Audra artimai susidraugavo su pusesere Rūta. Mes vieną savaitę praleidome Kaune ir vieną savaitę Vilniuje. Labai buvo liūdna matyti Lietuvoje daug vargšų ir išmaldos prašančių žmonių.

Erika Čerškutė

Aš iki dabar dar nežinau, kodėl mano tėvai parinko man Gretos vardą. Mano mama pasakojo, kad mano bobutė buvo vokiečių kilmės, tai jie norėjo man duoti vokišką vardą. Jie buvo parinę tris: Emilija, Amanda ir Greta. Mano brolio vardas yra Rytas ir todėl, kad Greta turėjo raidę “r”, jie parinko Gretą, nors man dar vis tiek neaišku, kodėl jie parinko tokį keistą vardą.

Kanadoje aš jau gyvenu šešerius metus. Man čia labai patinka, bet aš vis prisimenu Lietuvą ir savo senus draugus. Prisimenu savo gatvę ir žalius miškus. Man atrodo, kad visą gyvenimą galvosiu apie savo tėvynę ir gyvensiu maloniais prisiminimais.

Dar Lietuvoje buvau pradėjusi piešti, bet tik Kanadoje rimtai pradėjau galvoti apie meną. Man patinka tapyti gamtą ir stebėti žvėrelius. Gaila, kad žvėrelius yra sunku tapyti, nes jie visą laiką juda. Aš labai mėgstu paišyti naujus rūbų modelius. Kartais valandų valandas praleidžiu kurdamą naujus modelius. Mano mėgiamiausi sportai yra slidinėjimas, čiuožimas, futbolas ir beisbolas. Mes dažnai nuvažiuojame pas mano brolių į Otavą, slidinėjame kalnuose ir čiuožiame kanale.

Laisvalaikiais žiūriu televizorių ar telefonu kalbuosi su draugėmis. Kartais rašau laiškus į Lietuvą savo draugams ir giminėms. Pereitą vasarą lankiausi Lietuvoje, susitikau su savo senais draugais ir giminėmis. Man atrodė, kad mes niekad nebuvome išsiskyre. Dabar vėl laikiu, kada galėsiu važiuoti į Lietuvą.

Greta Ločerytė

Mano vardas yra Viktoras Gedris. Mano tėveliai man davė mano prosenelio vardą. Mano dėdės vardas taip pat yra Viktoras. Nuo pat mažens aš lankau Vysk. Valančiaus lietuvišką mokyklą. Joje daug ko išmokau, bet įdomiausia buvo bendrauti su draugais. Iš mokyklos metų daugiausiai prisimenu įvairias keliones, kurias mes atlikome. Aštuntame skyriuje mes aplankėme p.p. Tamošaičių sodybą Kingstono mieste. Dešimtame skyriuje mes važiovome į Buffalo miestą stebėti krepšinio komandos rungtynes, kurias žaidė Lietuvos Žalgirio komanda.

Nuo pat mažens esu aktyvus skautas. Mėgstu išskylauti. Nepraleidžiu vasaros skautų stovyklų ir per jas susipažinau su kitais skautais iš Toronto, Ročesterio ir kitų vietovių. Mes labai smagiai praleidžiame laiką skautų stovyklose ir būna liūdna, kai reikia grįžti namo.

Taip pat jau daugelį metų priklausau tautinių šokių grupei "Gyvataras". Kai buvau jaunesnis, tai nemėgau šokti, nes mes niekur nevažinėjome. Per paskutinius trejus metus mes daug miestų apvažinėjome su pasirodymais. Lankėmės Čikagoje, Baltimorėje, Vašingtone ir Toronte. Mūsų šokių grupė yra labai draugiška ir mes palaikome stiprius draugiškus ryšius. Bendraujame ir linksminamės kartu.

Viktoras Gedris

Gimiau ir užaugau Vilniuje, Lietuvoje. Jau pusantri metai, kaip mes gyvename Kanadoje. Šoku tautinių šokių grupėje "Gyvataras" ir lankau lietuvišką gimnaziją. Ten susiradau daug draugų su kuriais man visados malonu pasimatyti. Prieš tai teko studijuoti kompiuterių programavimą. Taigi dabar daug laiko praleidžiu prie kompiuterio. Bandau tam išnaudoti visą mano laisvalaikį. Man labai įdomu yra "kalbėti" su kitais kompiuteriais. Mane taip pat domina kompiuterinė grafikos kūryba. Aš darau įvairius paveikslus. Dabar pradėjau dirbti, kad galėčiau užsidirbti pinigų tolimesnėms studijoms universitete. Mano nuomone – mokslas yra ateities raktas.

Vladas Keparutis

Mano vardas yra Audra Balytaitė. Nuo pat mažens lankau lietuvišką mokyklą ir šiais metais ją baigiu su antra trylikto skyriaus užskaita. Tai 13 smagiai praleistų metų, besimokant lietuvių kalbos, literatūros, istorijos. Nuo aštuonerių metų pradėjau šokti tautinių šokių grupėje "Gyvataras".

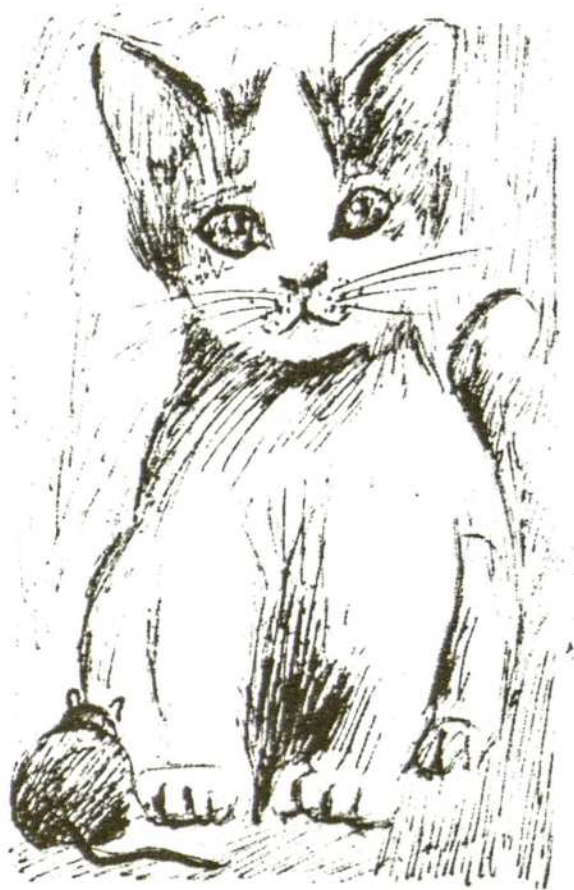
Angliškoje mokykloje aš domiuosi sportu ir muzika. Šiais mokslo metais aš pradėjau žaisti tinklinio komandoje. Antradieniais ir penktadieniais aš keliuosi šeštą valandą ryto, kad suspėčiau į muzikos repeticijas. Priklausau mokyklos chorui ir orkestro grupei. Su mokykla dalyvausime garsiam Filadelfijos muzikiniame festivalyje. Aš labai mėgstu keliauti, nes kelionėse užsimezga naujos draugystės. Jau ketvirtį metų kai groju Hamiltono jaunimo filharmonijos orkestre.

Kai užaugsiu, tai norėčiau būti muzike ar advokate. Esu tikra, kad praleisti tie trylika metų lietuviškoje mokykloje, niekad neišblės iš mano atminties ir visados pasiliks tik gražūs prisiminimai.

Audra Balytaitė

KAČIUKO MAMYTĖ

Rima Pakalnytė, 13m., Vilnius

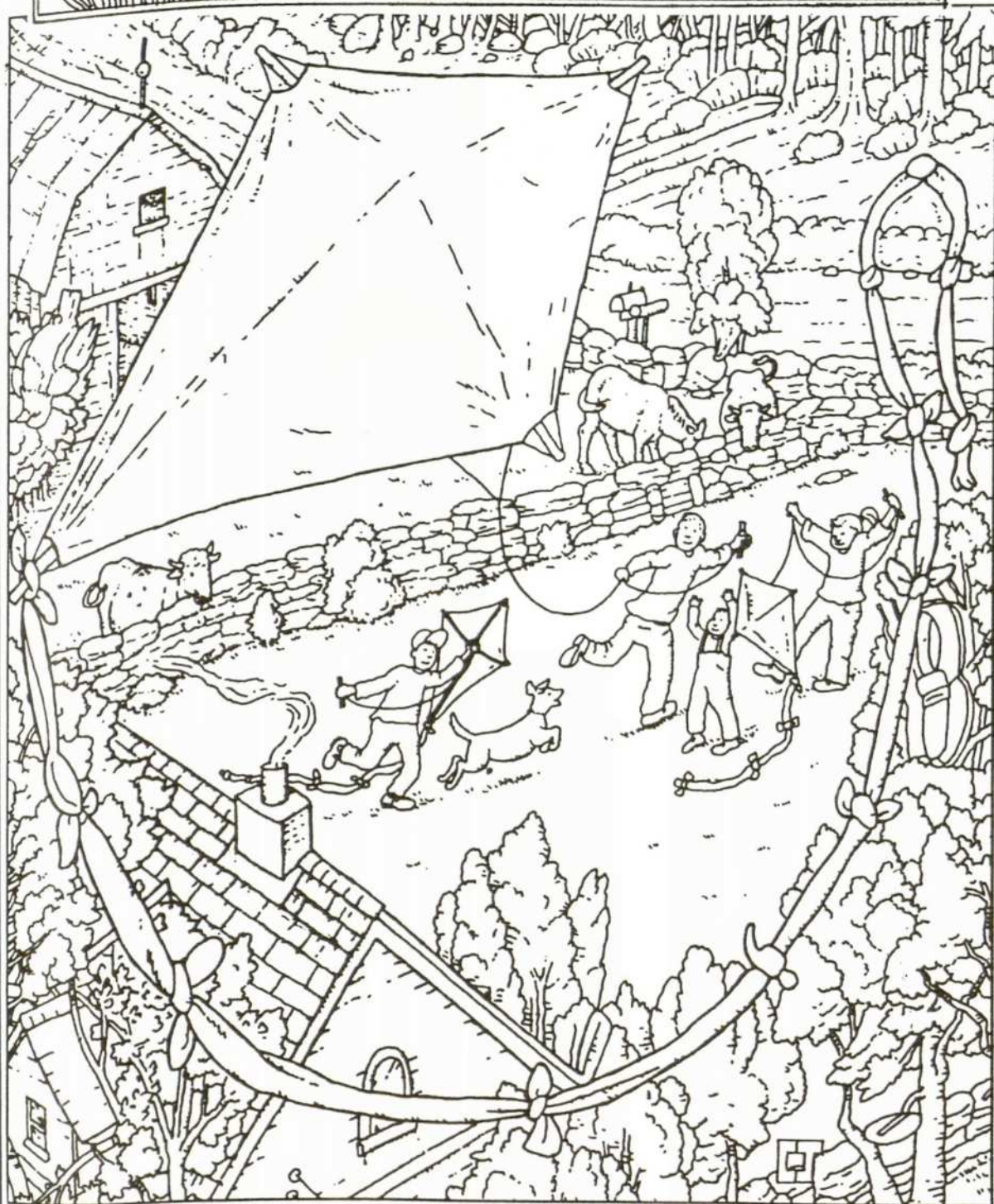

Mažas kačiukas
Vijo pelytę
Ir užsigavo
Jis letenytę.

Verkė kačiukas,
Baisiai skaudėjo,
Bet jo mamytė –
Greit atskubėjo.

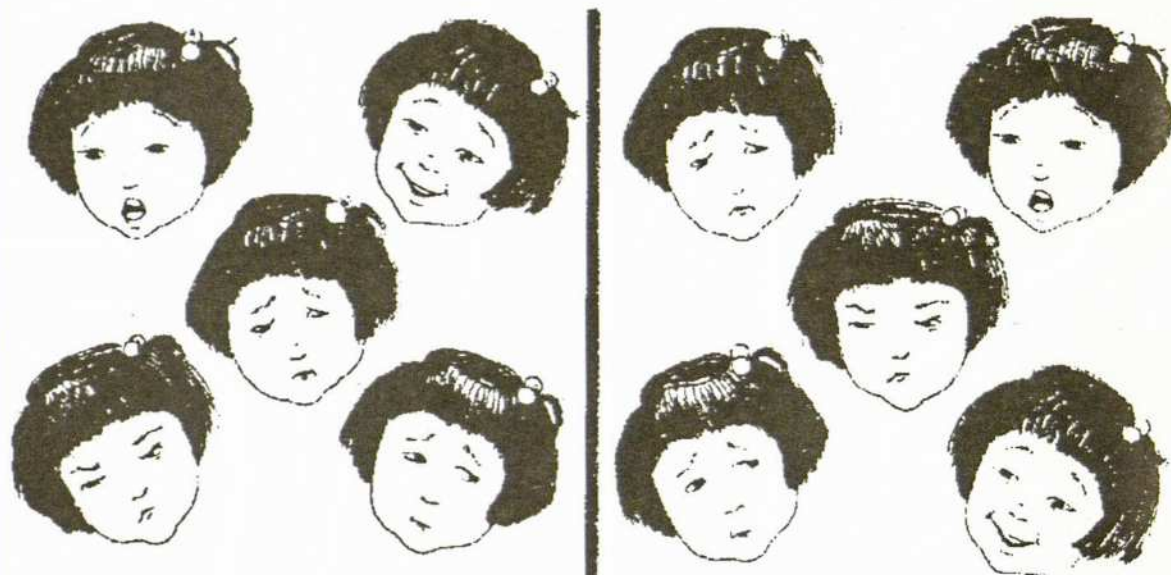
Ji nuramino,
Palaižė kojytę,
Gera turėti
Tokią mamytę!

Suraskite šiame paveiksle: batą, paukštį, dantų pastos tūbelę, burokėlių, varžtą, šaukštą, plaktuką, šepetį, golfo lazda, gilę ir atsuktuvą.

Japonų labai panašūs veideliai. Patikrinkime save ar mes sugebame juos atskirti? Iš kairės pusės veidelių suraskite lygiai tokį patį dešinėje pusėje.

Ar sugebėjome surasti šiuos daiktus psl. 29?

JUOKŲ maišelis

Vieną dieną susirūpinęs vyriškis paskambino prie durų ir sako:

– Ponia, aš labai atsiprašau, bet aš netyčia suvažinėjau jūsų katę. Kaip aš galėčiau jums ją pakeisti?

– Na, – pagalvojusi paklausė moteris, – ar ponas sugebate gaudyti peles?

– Neik plaukti tuoj pat pavalgius, su pilnu pilvu. Tas yra labai pavojinga, – pamokė sūnų tėvas.

– Nebijok, tėti. Aš plauksiu ant nugaros.

– Kai aš užaugsiu, tai aš seksiu tėvo pėdomis ir būsiu policininkas, – pasakė Tomas savo draugui.

– Aš nežinojau, kad tavo tėvas yra policininkas, – atsakė draugas.?

– Jis nėra policininkas. Jis yra vagis, – paaiškino Tomas.

Moteris važiavo neteisinga kryptimi vienos krypties gatve. Ją sustabdė policininkas ir klausia:

– Ponia, negi nematote strėlių [rodyklių]?

– Aš niekur nemačiau indėnų, tai iš kur gali būti strėlės? – ramiai paaiškino moteris.

Delfinai yra tokie protingi gyvuliai, kad jie per ke-
lias savaites gali ištreniruoti žmogų taip, kad jis stovėtų

ant jų baseino krašto ir mėtytų jiems tris kart per dieną žuvis.

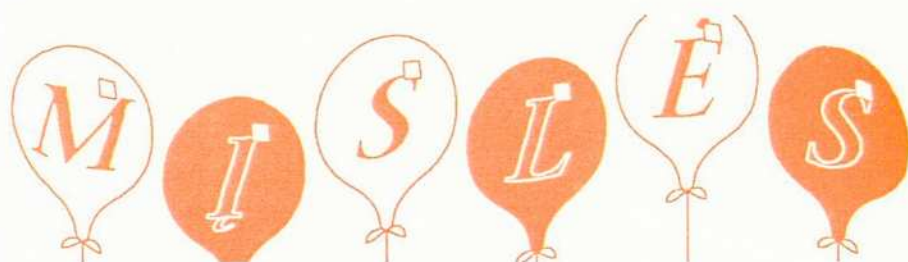

Motina: “Ar tu gerai, dukrele, šiandien elgeisi
bažnyčioje?”

“Taip, mamyte. Vienas geras ponas man pasiūlė
pilną lėkštę pinigų ir aš jam padėkojusi nepaėmiau”, –
atsakė mergaitė.

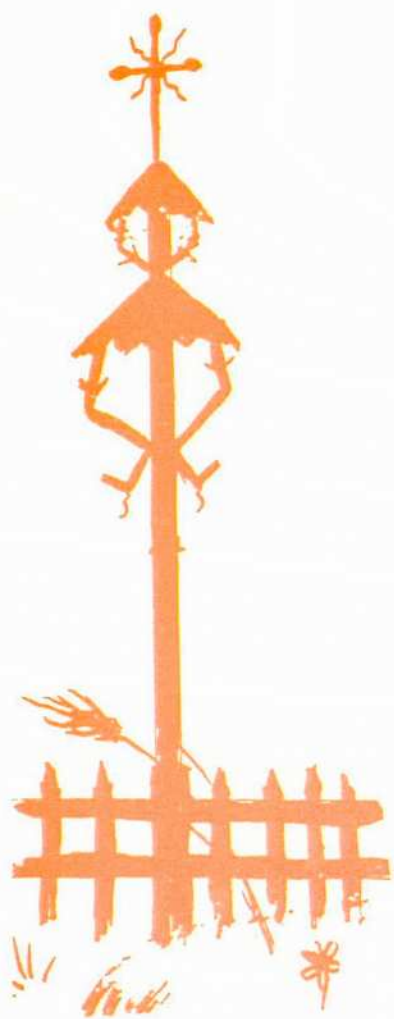

Savam krašte ir tvoros žydi.
 Geram visi geri, blogam visi blogi.
 Mokėti visi nori, bet mokytis ne visi.
 Taupyk duoną rytojui, bet ne darbą.
 Kada tiesiai eisi, visur išeisi.
 Nepripildyk savo širdies kerštu ir neapykanta,
 nes meilei neliks vietos.
 Visur gerai, bet savojoje šalyje geriausia.
 Juokdamasis iš kitų, savęs nepamokysi.

- °Ko Viešpats Dievas neturi? (Nuodėmės)
- °Iš priešakio su ylute, iš užpakalio su šakute, ant pilvuko su prijuoste. (Kregždė)
- °Kai tik lapai sušlamėjo, tuoj į girią nudulkėjo. (Kiškis)
- °Po kokių medžių kiškis lyjant slepiasi? (Po šlapiu)
- °Kas juodas nedažytas? (Varna)
- °Vikri mergaitė, sniego sukraitė. (Žuvis)
- °Kas tai yra, ką kiekvienas yra matęs, bet niekas daugiau nematys? (Vakar diena)

SKAITYKIME EGLUTE

Pavasariu pakvipo
Žaliuojantys laukai,
Gegužyje narcizai,
Prasiskleidė švelniai.

Jau mokslo metai baigiasi,
Sunku suole sėdėt.
Kai už langų saulutė,
Sunku mums netingėt.

Skaityti mums daug reikia,
Kad kelias būt šviesus,
Kad mokslo laiptais lipant –
Nebūtų jis sunkus.

“Eglutė” vieną turime
Žurnalas skirtas mums,
Tik vienas jis aplanko,
Amerikos vaikus.

O kam sunku skaityti,
Klausytis gali jos.
Klausydami, skaitydami –
Išmoksime kalbos!

Redaktorė